

žalované Antonie C-ové a Matěji C-ovi. Vykázanému právnímu zástupci nezletilé žalované Antonie C-ové toto usnesení doručeno nebylo, a k roku dne 25. září 1924 dostavila se sice zákonitá zástupkyně této nezletilé žalované Anna C-ová, nikoliv však její právní zástupce. Při roku prohlásil soud k návrhu žalující strany, že bude jednáno v nepřítomnosti zástupce žalované, načež prohlásil průvodní usnesení, že se připouští důkaz výsledkem stran, provedl pak tento důkaz, prohlásil na to usnesení, že se další důkazy nepřipouštějí a prohlásil rozsudek. Jde tedy o porušení přesného ustanovení Šu 93 c. ř. s., jenž stanoví, že dala-li strana pro právní rozepru někomu procesní plnou moc, až do zrušení této plné moci (§ 36 c. ř. s.), všechna doručení týkající se této právní rozepru mají se díti tomuto vykázanému zmocněnci. Lze souhlasiti s odvolacím soudem, že ne každé porušení Šu 93 c. ř. s. zakládá zmatečnost ve smyslu Šu 477 čís. 4 c. ř. s., neboť toto místo zákonné předpokládá nejen nezákonný postup soudu, nýbrž i, že tímto nezákonným postupem straně byla odňata možnost projednávání před soudem, t. j., že jí byla vyloučena ze soudního slyšení. Dlužno proto rozeznávat případy, ve kterých strana osobně může před soudem jednat, a případy, ve kterých musí býti zastoupena advokátem (§§ 27, 463, 513 c. ř. s.). Kdežto v oněch případech postačuje, že strana byla o nařízení roku zpravena, jelikož jí tím, že nebyl vyrozuměn její advokát, odňata byla arci výhoda zastoupení advokátem, nikoliv však možnost jednati na soudě, ježto tak mohla činiti i osobně, není tomu tak v případech poslednějších, kde strana dostavivši se k soudu bez advokáta na soudě účinně jednat nemůže a naopak ze soudního přednesu jest vyloučena, jako by vůbec se nebyla dostavila. Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že uplatňované zmatečnosti tu není, protože žalovaná, byvši k odročenému roku obeslána osobně, mohla svého právního zástupce o ústním jednání vyrozuměti, neboť právem mohla spoléhati na to, že soud řídil se zákonem a jejího advokáta o roku uvědomil. Nelze na straně požadovati, by v případě osobního svého obeslání se ještě přesvědčovala, zda soudem zpraven byl také její právní zástupce, pokud se týče aby ho zpravila sama a takto vzala na se úkon, který podle zákona i leží soudu. Podle toho byla žalovaná nezletilá Antonie C-ová při roku ze dne 25. září 1924 ze soudního slyšení vskutku vyloučena, a nemění na věci ničeho, že při něm byla přítomna její zákonná zástupkyně a že tato byla vyslechnuta jako strana za účelem provedení důkazů.

Čís. 4705.

»Nouzí« ve smyslu Šu 154 obč. zák. jest rozuměti takový stav, za něhož se postiženému nedostává z vlastních prostředků slušné výživy.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, R I 2/25.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaných náhrady nákladu, jež byla učinila na jejich otce. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatelka založila žalobní nárok na předpisu §§ 154 a 1042 obč. zák. Podle §u 154 obč. zák., upadnou-li rodiče v nouzi, jsou děti povinny slušně je vyživovati. »Nouzí« podle tohoto předpisu jest vyrozumívati takový stav, když se postiženému nedostává z vlastních prostředků slušné výživy. Tak tento předpis vykládá i dovolatelka, připojujíc k tomu případně, že »nouze« podle §u 154 obč. zák. nevyžaduje, by rodiče neměli praničeho, s čímž dlužno souhlasiti, neboť i tehdy jde o »nouzi«, když mají tak málo, že to nepostačí na slušnou výživu, když nejsou s to, bez podpory svých dětí ukojiti nutné životní potřeby. Odvolací soud ovšem zjistil, že dovolatelčiny náklady na opatření stravy zemřelého otce žalovaných za dobu od září 1915 do polovice února 1923 činily včetně nájemného z pokoje nejméně 20.000 Kč, leč tato okolnost za ostatního stavu výsledků této rozepře při jejím rozsouzení nemůže přicházeti v úvahu, nýbrž pro tuto je rozhodujícím, zdali dovolatelka učinila za žalované náklad, který by ony po zákonu byly povinny samy učiniti s úmyslem, žalované tím zavázati, tedy v očekávání náhrady. Leč odvolací soud zjistil, a dovolacímu soudu nepřisluší přezkoumávati toto zjištění, že Tomáš H. měl tolik příjmů, že mu bylo možno, aby hradil náklady svého zaopatření u dovolatelky, a tvrdí-li tato opak, rozchází se s tímto zjištěním a tím již neprovádí podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněného důvodu dovolacího po zákonu.

Čís. 4706.

V tom, že byla uzavřena rukojemská smlouva bezprostředně před vyrovnáním, nelze ještě spatřovati poskytnutí výhody jednomu z věřitelů. Rukojmí nemůže se dovolávat částečného sprostění hlavního dlužníka nuceným narovnáním.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 90/25.)

. Žalovaný zaručil se dne 11. srpna 1921 za zápůjčky, jež žalobce poskytoval firmě F. a P. Dne 7. října 1921 bylo o jmění firmy F. a P. zahájeno vyrovnávací řízení. Žalobě o zaplacení zaručeného peníze bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolateli nelze dáti za pravdu, pokud spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud odmítl použití předpisu §u 47 vyrovn. řádu. Dovolatel odůvodňuje svůj právní názor tvrzením, že žalobce v okamžiku, kdy mu vydal rukojemské prohlášení, věděl, že firma F. a P. jest v peněžitých nesnázích, že již usiluje o mimosoudní vyrovnání, a že když se toto nepodaří, že bude požádáno o soudní vyrovnání. Z toho odvozuje, že žalobcův nárok proti němu z rukojemství za jeho otce převzatého. směřující k tomu, by žalobce hlasoval pro vyrovnání, což